

150901-3

Otázka, „zda existuje Bůh“, nemusí vůbec dávat smysl, pokud není upřesněno, co se myslí slovem „bůh“ (nebo „Bůh“), a co se myslí slovem „existence“ (a existovati). A protože podobnou otázku je možno formulovat také tak, „zda Bůh jest“, má se to se smyslem této podobné otázky vlastně stejně, jen je zapotřebí upřesnit, co se myslí oním „jest“, tedy také „býti“, eventuelně „býti jsoucí“ (nebo „býti jsoucnem“). Naše odpověď by zněla: Bůh není žádné jsoucno, tj. není jsoucí (resp. neplatí analogia entis). Naproti tomu můžeme připustit, že Bůh (nebo bůh – nebudeme rozlišovat, anebo všechny „bohy“ budeme považovat za pseudobohy neboli falešné bohy) „je“ možný, že je možností – ale rozhodně budeme oponovat mínění, že každá možnost je „jsoucnem“, a neméně striktně budeme oponovat mínění, že se Bůh nebo bůh může stát jsoucnem, že se může uskutečnit nebo uskutečňovat). Z toho však vyplývá, že nemůžeme Boha (boha) ztotožnit ani s bytím (event. Bytím). Bůh se nemůže uskutečňovat, protože už je skutečností, ale skutečností jiného řádu, především skutečností nepředmětnou. A to je právě pro nás příležitostí, nemluvit o bohu (ani o Bohu), nýbrž raději o Pravdě, ovšem o Pravdě jako ryzí nepředmětnosti.

(150901-3)